

Wrocław, 19 stycznia 2024 r.

dr hab. Marcin Walczyński
Zakład Translatoryki
Instytut Filologii Angielskiej
Uniwersytet Wrocławski
Nr ORCID: 0000-0001-8666-3603
marcin.walczynski@uwr.edu.pl

**RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ ZATYTUŁOWANEJ
CIRCUMLOCUTION IN TOK PISIN
(UNIWERSYTET GDAŃSKI, 2023 R.)
AUTORSTWA MGR. KONRADA RADOMYSKIEGO**

Dzięki powszechności stosowania narzędzi internetowych współczesny językoznawca nie musi ograniczać się do badania tylko i wyłącznie języków, do których ma bezpośredni dostęp, czy to za sprawą bycia użytkownikiem danego języka, czy poprzez badania terenowe prowadzone pośród społeczności mówiących danym językiem. Współczesny językoznawca może badać systemy językowe odległe geograficznie, używane przez społeczności w dużej mierze odróżniające się kulturowo od społeczności europejskich. Takie badania nad językami są nie tylko przydatne, ale także wskazane, ponieważ pokazują, że pomimo występowania pewnych cech uniwersalnych w różnych językach świata, języki są ważnymi nośnikami charakterystycznego dla danej społeczności światopoglądu, kultury i związanych z nią wartości. Z tego też względu z wielką radością przyjąłem informację o tym, że na gruncie językoznawstwa uprawianego w Polsce powstała kolejna rozprawa doktorska o fascynującym języku kreolskim używanym w odległym zakątku świata, który – ze względu na liczbę używanych tam języków (ponad 800!) – stanowi prawdziwe laboratorium lingwistyczne. To właśnie Melanezja, a konkretniej Papua-Nowa Gwinea jest tym miejscem, do którego zabiera czytelnika w swojej rozprawie doktorskiej mgr Konrad Radomyski. Jest to niezwykle bogaty lingwistycznie region Oceanii, z wielością różnych języków oraz zjawisk zachodzących na ich styku, który nieczęsto jest eksplorowany przez polskich językoznawców. Z tego też powodu już na samym początku niniejszej recenzji chciałbym serdecznie pogratulować Autorowi wyboru oryginalnego i ambitnego zagadnienia badawczego – peryfraz w angielskim kreolu neomelanezyjskim.

Przedstawiona do oceny rozprawa doktorska składa się z dwóch zasadniczych części. Pierwsza część teoretyczna obejmuje wprowadzenie do studiów kreolingwistycznych, ze szczególnym naciskiem na język tok pisin, oraz do badań nad peryfrazą, natomiast druga część empiryczna składa się z opisu zastosowanej metodologii, a następnie omówienia wyników analiz. Pracę – poza bibliografią – dopełniają dwa wartościowe i godne docenienia dodatki. Bez cienia wątpliwości można stwierdzić, że struktura pracy jest poprawna, przemyślana i w pełni uzasadniona.

We wstępie do rozprawy doktorskiej Autor klarownie wytacza kierunek, jaki obrał, by zweryfikować postawione hipotezy badawcze oraz by odpowiedzieć na pytania badawcze, których celem jest weryfikacja owych hipotez. W tej części odczuwalny jest jednak pewien niedosyt. Brak jest bowiem wyjaśnienia i uzasadnienia, dlaczego to właśnie kreolingwistyka i tok pisin stały się obszarem zainteresowań naukowych Doktoranta. Tutaj właśnie mogłaby ujawnić się po raz pierwszy pasja badawcza, którą dostrzec można w dalszych częściach pracy.

Pierwszy rozdział to dobrze napisany wstęp do kreolingwistyki, w którym Doktorant omawia definicje kluczowych pojęć (tzn. „pidżyn”, „kreol”), pokazuje cykl rozwojowy języków pidżynowych i kreolskich, a także ocenia różne teorie, które mają wyjaśnić powstawanie tych języków. Wywód Doktoranta nie ogranicza się tylko do zrelacjonowania poglądów innych badaczy – mgr Konrad Radomyski poddaje krytycznej ocenie omawiane teorie, pokazując ich słabe strony, co jest świadectwem dojrzałości naukowej. W dyskusji nad cyklem rozwojowym można by wspomnieć o mechanizmach śmierci tych języków, które są często ściśle powiązane z zachodzącymi na danym obszarze zjawiskami społecznymi. Włączenie tego aspektu do omówienia cyklu rozwojowego wzbogaciłoby ten rozdział. W rozdziale pierwszym Autor przedstawia także tło społeczno-językowe Papui-Nowej Gwinei, pokazując rozwój języka tok pisin. Opis zjawisk społecznych i politycznych, które miały znaczący wpływ na wykształcenie się pidżynu neomelanezyjskiego, jest wartościowy i pomaga zrozumieć istotę kontaktów pomiędzy mówcami różnych języków, które doprowadziły do powstania języka tok pisin. Omówienie poszczególnych faz rozwoju tok pisin dobitnie pokazuje, że rozwój języka jest uwarunkowany społecznie, ponieważ stanowi on środek komunikacji międzyludzkiej. Jedynym aspektem, który wymagałby albo przeredagowania albo wyjaśnienia, jest użycie dwóch terminów „Pidgin English” i „English Pidgin” (str. 15). Czy Autor ma na myśli ten sam system, czy raczej dwa różne? Prezentacja najważniejszych aspektów morfologii, składni i słownictwa jest bardzo ciekawa, na co wpływ ma też bogactwo wyselekcjonowanych przez Doktoranta przykładów. Pewnym wzbogaceniem tego rozdziału (ale w pełni rozumiem, dlaczego zostało to pominięte) byłby opis głównych aspektów fonetyki i fonologii tok pisin, ponieważ i w tych systemach uwidacznia się wpływ różnych języków. Podsumowując ocenę pierwszego rozdziału, należy stwierdzić, że mgr Konrad Radomyski bardzo dobrze pokazuje, że podsystemy języka tok pisin są coraz bardziej złożone, że użytkownicy tego języka mają odpowiednie środki do komunikowania się na coraz bardziej specjalistyczne i abstrakcyjne tematy oraz że za pomocą tok pisin można zrealizować wszystkie funkcje języka. To z kolei ukazuje drogę, jaką przeszedł analizowany język od prostego systemu służącego do prostej i kontekstowo ograniczonej komunikacji. Rozdział ten należy ocenić wysoko.

Rozdział drugi poświęcono teoretycznemu omówieniu peryfrazy – jej cechom charakterystycznym, składowym oraz występowaniu w różnych kontekstach i różnych formach języków (języki standardowe, pidżyny, kreole, języki uczone jako języki obce, język osób dotkniętych afazją). Trzeba przyznać, że jest to bardzo dobra część pracy, w której mgr Konrad Radomyski interesująco wprowadza czytelnika w różne aspekty peryfrazy. Autor w niehermetyczny sposób przedstawia peryfrazę, ilustrując omawiane zagadnienia bardzo dużą liczbą przykładów, zaczerpniętych nie tylko z polszczyzny i angielszczyzny, ale także z języków hiszpańskiego i francuskiego, czy języków pidżynowych i kreolskich, jak i również z form używanych przez osoby uczące się języków obcych oraz generowanych przez osoby dotknięte afazją. Dzięki temu opis peryfrazy jest w pełni zrozumiały i przystępny. W rozdziale tym zauważalne są jednak dwa drobne mankamenty. Po pierwsze, słabszą stroną jest początek podrozdziału na temat peryfrazy występującej w języku przyswajanym jako język drugi. Być może lepszym rozwiązaniem byłoby rozpoczęcie tego podrozdziału od krótkiego akapitu, w którym jasno i od razu pokazany byłby związek pomiędzy peryfrazą a uczeniem się języka obcego. Doktorant rozpoczyna ten podrozdział od zdefiniowania terminu „strategia komunikacyjna”, bez wskazania związku z peryfrazą, który ujawnia się dopiero w dalszej części tego podrozdziału. Drugim, łatwym do zniwelowania, problemem jest pewna niedoskonałość edycyjna Tabeli 2.11., w której pojawiają się dwukrotnie „listonosz” i „piekarz”. Cały rozdział czyta się z zainteresowaniem i przyjemnością, ponieważ mgr Konrad Radomyski pasjonująco prowadzi czytelnika przez meandry studiów nad peryfrazą, pokazując jej różne oblicza i funkcje na bogatym materiale językowym.

Kolejny rozdział poświęcony został metodologii. Autor bardzo sprawnie przedstawia tło teoretyczne, a także perspektywy, z których w części empirycznej będzie korzystać, analizując peryfrazę w języku tok pisin. Omówienie gramatycznych aspektów podjętych przez mgr. Konrada Radomyskiego studiów nad peryfrazą (stopnia rozwinięcia, części mowy, kategorie, analiza morfologiczna), a także wprowadzenie do badań nad metonimią i metaforą są w pełni uzasadnione. Bardzo ciekawie zarysowano także badania nad melanezyjskim światopoglądem i jego odzwierciedleniem w języku tok pisin. Bez wątplenia ta część pracy jest bardzo potrzebna,

ponieważ nie tylko pokazuje ścieżkę badawczą, którą wybrał Doktorant, ale także ukazuje jego odczytanie i dogłębne zrozumienie problemu badawczego.

Rozdział czwarty również stanowi część metodologiczną. Tym razem Doktorant przenosi czytelnika w obszar językoznawstwa korpusowego, którego narzędzia wykorzystał do ekstrakcji przykładów peryfraz w języku tok pisin. Również i ta część dobrze wyjaśnia zastosowane przez mgr. Konrada Radomyskiego narzędzia, które umożliwiły samodzielne zbudowanie dużego korpusu (ponad trzy miliony leksemów), a następnie wyodrębnienie z niego przykładów do analizy. Przy okazji lektury tego rozdziału nasuwa się pytanie o konsultowane źródła. W zestawie słowników nie pojawia się *The Jacaranda Dictionary and Grammar of Melanesian Pidgin* Francisa Mihalica (1971), który niegdyś był uważany za jeden z najważniejszych słowników języka tok pisin i który całkiem dobrze pokazywał słownictwo pidżynu neomelanezyjskiego, które z kolei odzwierciedlało melanezyjski światopogląd. W związku powyższym chciałbym zapytać o ocenę tego słownika przez Doktoranta przez pryzmat obecnych badań na współczesnym światopoglądem melanezyjskim i używanej do jego wyrażania leksyki. Wiadome jest to, że słownictwo tok pisin uległo znacznemu rozszerzeniu, ale czy współczesny światopogląd melanezyjski znacznie się różni od tego pięćdziesiąt lat temu? Jedyną kwestią, którą można udoskonalić w tej części rozprawy, jest podział treści stanowiących opis metodologii. W odczuciu recenzenta lepszym pomysłem byłoby połączenie obu rozdziałów metodologicznych, co mogłoby zapobiec poczuciu pewnego zaburzenia równowagi – oba rozdziały teoretyczne są stosunkowo krótsze niż pozostałe części, a ich połączenie zniwelowałoby odczucie tego, że metodologii poświęcono najmniej miejsca.

Kolejny rozdział to już raport z badania przeprowadzonego przez Doktoranta na temat częstotliwości występowania wyrażeń peryfrastycznych w języku tok pisin, etymologii ich komponentów oraz ekwiwalentów leksykalnych. Trzeba przyznać, że mgr Konrad Radomyski bardzo dobrze wywiązuje się ze swojego zadania – analiza jest przemyślana, dokładna i rzetelna, a wnioski są uzasadnione i pouczające. Omówienie faktów związanych z częstotliwością peryfraz rozpoczyna serię prezentacji wyników analiz. Autor wnikliwie analizuje materiał oraz poprawnie ilustruje swoje sądy przykładami. Ciekawa jest dyskusja dotycząca pochodzenia komponentów peryfraz, w której Doktorant wyraźnie pokazuje, iż tok pisin przejął słownictwo nie tylko z języka angielskiego, ale także z innych języków, co dobitnie świadczy o rozlicznych kontaktach językowych w regionie Melanezji. Opis zróżnicowania ortograficznego oraz dyskusja na temat jednoczęściowych ekwiwalentów leksykalnych są równie interesujące i pogłębione. Pewien niedosyt w tym rozdziale budzi jednak brak pokuszenia się na tym etapie o próbę wyjaśnienia, dlaczego takie wyrażenia jak, np. *haus sik* (szpital), *go pas long* (prowadzić), *bikpela samting* (interesujący) czy *wok bung* (współpracować) znajdują się pośród tych najczęściej pojawiających się w badanym korpusie. Ta sama uwaga dotyczy pochodzenia zapożyczeń. Zapewne za takim stanem rzeczy przemawiają fakty socjolingwistyczne, których wspomnienie w tym miejscu pokazałoby, że rozwój języka tok pisin jest uwarunkowany wieloma czynnikami, pośród których są także i te o podłożu społecznym. Byłoby to wzbogacenie tej części pracy. Pomimo powyżej zgłoszonego niedosytu, cały rozdział pokazuje wysoki kunszt badawczy i analityczny mgr. Konrada Radomyskiego.

Rozdział szósty to analiza struktury wyrażeń peryfrastycznych. Ponownie na pierwszy plan wybija się bardzo dobre umiejętności analityczne Autora, ponieważ w swoim studium rozkłada na czynniki pierwsze zidentyfikowane w korpusie peryfrazy, pokazując ich budowę wewnętrzną i funkcje gramatyczne. Innymi słowy, Doktorant nie tylko stwierdza fakt lingwistyczny, ale także kusi się o jego wyjaśnienie, posługując się trafnymi i przykuwającymi uwagę przykładami (np. *hetman bilong Katolik Sios long wol* (papież) czy *gat planti gris* (otyły)). Bez wątplenia należy docenić i tę część pracy, która pokazuje dociekliwość i wielką pasję badawczą Doktoranta, uwidocznoną w drobiazgowości analizy.

W kolejnym – najbardziej rozbudowanym – rozdziale analizowana jest semantyka wyrażeń peryfrastycznych. Najpierw Autor pokazuje znaczenia peryfraz w podziale na kategorie (rzeczownikową, czasownikową, przymiotnikową oraz przysłówkową), a następnie analizuje metonimię i metaforę. Trzeba przyznać, że ta część pracy jest jeszcze bogatsza w przykłady niż poprzednie rozdziały. Takie bogactwo i zróżnicowanie przykładów zaczerpniętych z korpusu pokazuje, że obecnie tok pisin może służyć do komunikacji niemal na każdy temat – od nieszczęść do polityki i religii, od zdrowia do używek i przestępstw, czy od emocji do jedzenia i pornografii. Ponadto wielość i zróżnicowanie przykładów dodatkowo zaświadcza o

tym, że analizowany język już dawno wyszedł ze stadium języka ograniczonego kontekstowo, ponieważ jego użytkownicy używają go w kreatywny i czasami zaskakujący sposób (np. *autim bel hevi* (skarżyć się/narzekać), *as bilong diwai* (pień), czy *sik mun* (menstruacja)). Ciekawe i uzasadnione wnioski wyciąga Autor na temat zjawiska metonimii i metafory, zaobserwowanego w samodzielnie stworzonym korpusie. W tym miejscu warto także zauważyć, że wszystkie przykłady są bardzo dobrze przełożone na język angielski. Bez takiego tłumaczenia analiza byłaby uboższa, ponieważ językoznawca zainteresowany językiem tok pisin, ale nie znający go, nie byłby w stanie zauważyć analizowanych zjawisk. Innymi słowy, należy docenić fakt, że mgr Konrad Radomyski zadbał o czytelność i pełną zrozumiałość zarówno omówienia wyników analizy, jak i przykładów.

Ostatni rozdział to spojrzenie na światopogląd melanezyjski – głównie na tradycyjne wartości Papui-Nowej Gwinei – przez pryzmat peryfraz w języku tok pisin. Jest to bardzo zajmująca część pracy, w której Doktorat pokazuje zidentyfikowane w korpusie wyrażenia peryfrastyczne przypisane do poszczególnych wartości. Również i w tym rozdziale zauważalny jest kunszt analityczny mgr. Konrada Radomyskiego – analiza jest pogłębiona i rzetelna, a wnioski są w pełni uargumentowane.

Rozprawę kończy sekcja z wnioskami, w której Autor odnosi się do postawionych na początku pracy hipotez oraz uwypukla wyniki swoich obserwacji. Jest to również wartościowa część pracy, w której mgr Konrad Radomyski koncentruje się na zaobserwowanych w toku analiz kluczowych właściwościach peryfrazy w języku tok pisin. Ostatni akapit w pełni uzasadnia przyjętą przez Doktoranta perspektywę badawczą – połączenie perspektyw językoznawczej, społecznej i kulturowej pozwala dokładniej i dogłębniej wyjaśnić zjawiska językowe, ponieważ język nie jest bytem istniejącym w próżni – język naturalny jest ściśle powiązany z kulturą i społeczeństwem, co wyjątkowo mocno zaakcentowane jest w recenzowanej pracy.

W pracy znajdują się także dwa bardzo wartościowe dodatki – lista frekwencyjna peryfraz oraz glosariusz, które bardzo dobrze uzupełniają część zasadniczą rozprawy. Ich zamieszczenie jeszcze bardziej pokazuje ogrom pracy włożonej w realizację tego ambitnego projektu badania peryfraz w języku tok pisin.

Przed przystąpieniem do całościowej oceny rozprawy doktorskiej mgr. Konrada Radomyskiego warto zauważyć, że praca została zredagowana bardzo starannie oraz ustrukturyzowana w taki sposób, że czytelnik może z łatwością się po niej poruszać. Jest to możliwe dzięki właściwemu podziałowi treści i bardzo dobrym umiejętnościom Autora w zakresie pisarstwa naukowego w języku angielskim, który w ocenianej rozprawie jest na bardzo wysokim poziomie. Autor dba nie tylko o to, by tekst rozdziału, podrozdziału, czy akapitu miał odpowiednie wprowadzenie i zakończenie, ale także o sam język pracy – Doktorant pisze w sposób lekki, zrozumiały, a trudne zagadnienia omawia w niehermetyczny sposób. Pracę czyta się z przyjemnością, co – w połączeniu z bardzo wysoką wartością naukową rozprawy – przyczynia się do wniosku recenzenta o publikację w formie monografii w renomowanym wydawnictwie tak, by z wynikami badań mogło zapoznać się międzynarodowe środowisko językoznawcze.

Celem ulepszenia warstwy językowej rozprawy poniżej wymieniam drobne niedoskonałości zauważone w tekście, które jednak w żadnym wypadku nie obniżają wysokiej oceny pracy. Co więcej, są one rzeczą naturalną w tak obszernych monografiach, której najprawdopodobniej nie da się całkowicie uniknąć.

- **Gramatyka:** należy zadbać o to, by orzeczenie zgadzało się z podmiotem, np. [str. 1] (...) grammar and lexis ~~has~~ **have** (...), [str. 3] (...) the sources of data ~~is~~ **are** presented (...), [str. 8] the first group ~~are~~ **is** (...), [str. 24] (the fifth category ~~are~~ **is** the nouns), [str. 47] Mühlhäusler ~~claims~~; należy zadbać o właściwe zaimki, np. [str. 1] closely related to each ~~other~~ one another; należy zadbać o właściwe przyimki, np. [str. 11] similarly to → similar to, like, [str. 64] characteristic ~~to~~ **of**, [str. 76] characteristic expression only ~~for~~ **of**, [str. 1] (...) the contact ~~between~~ **among** different languages (...); należy zadbać o konsekwentne używanie – przynajmniej w ramach jednej jednostki redakcyjnej tekstu – czasów, np. [str. 51] Rutkiewicz-Hanczewska (2016) ~~has conducted~~ (...) i The researcher ~~gathered~~ (...); należy zadbać o odpowiednią pozycję przysłówka, np. [str. 60] As ~~has~~ **already** been ~~already~~ implied (...).

- **Interpunkcja:** [str. 44] there exist₇, [str. 92] zastąpić cudzysłów prosty w cytacie (...) New Guinea's (...) cudzysłowem drukarskim – New Guinea's.
- **Konsekwencja:** należy zadbać o konsekwentne używanie jednej formy/jednego stylu, np. [str. 28] 19th i [str. 13] 20th; należy zadbać o jednolite stylistycznie referencje do źródeł przy tabelach – numery stron (zob. tab. 2.4., 2.5. i 2.6.); należy zadbać o jednolite wyróżnienia w przykładach, np. [str. 106] pogrubienie przy **crowds**.
- **Ortografia:** należy zwrócić uwagę na warstwę ortograficzną tekstu, np. [str. 15] langauges → languages (str. 15), [str. 20] tok Pisin → Tok Pisin, [str. 33] Białoskórka → Białoskórska, [str. 39] silent → salient (?); należy zadbać o właściwe duże/małe litery, np. [str. 67] (...)analysis. for For instance (...).
- **Słownictwo:** [str. 69] computer programmes → computer **programs**.
- **Stylistyka:** należy zadbać o dopracowanie stylistyczne tekstu, np. [str. 1] allows one to ~~compile~~ **compiling**, [str. 48] He draws one's attention (...) → He draws attention (...); należy usunąć zdania nie do końca zrozumiałe, np. [str. 15] As a result, people who spoke different languages and formed a comon and unified means of communication., [str. 53] Circumlocutions may substitute as nouns, verbs, adjectives and adverbs.; należy zadbać o odpowiedni podmiot, np. [str. 189] The study reaches (...) (to badacz dochodzi do wniosku, a nie badanie); należy usunąć wyrażenia anakolutyczne (tzw. „dangling modifiers”), np. [str. 177] Before presenting the analysis of the Melanesian values, it is crucial to emphasize (...).
- **Wyrażenia paralelne:** należy usunąć wszystkie niezgrabności w wyrażeniach paralelnych, np. [str. 1] (...) which ~~not only~~ influenced **not only** the languages of the natives, but also their culture and values,, [str. 1] This dissertation presents an analysis of circumlocutions **not only** showing the results of continuous contact (...), but also highlighting (...), [str. 23] It is **not only** used ~~not only~~ in the context of personal obligation, but it is also employed (...), [str. 64] (...) allows one **not only** to ~~not only~~ reconstruct (...), but also to observe (...).

Podsumowując powyższe oceny częściowe poszczególnych części pracy, chciałbym podkreślić, że praca jest ambitnym, dobrze przemyślanym oraz właściwie zrealizowanym projektem doktorskim w zakresie językoznawstwa. Na podstawie lektury tekstu można stwierdzić, że mgr Konrad Radomyski opanował w wysokim stopniu umiejętności badawcze, co uwidacznia się w całej pracy – od wprowadzenia teoretycznego, poprzez opis metodologii, aż do analizy i interpretacji danych oraz wnioskowania. Przedstawiona do recenzji praca jest bardzo ciekawym studium, w którym – w opinii recenzenta – nie ma zbędnych fragmentów. Co więcej, wszystkie zgłoszone uwagi krytyczne należy traktować jako odczuwany przez recenzenta niedosyt, a nie uchybienia, które mają jakikolwiek wpływ na obniżenie wartości pracy. W całej rozprawie uwidacznia się także duży szacunek do czytelnika – wszystkie pojęcia są właściwie objaśniane, a Autor nie domniemywa, że czytający powinien coś wiedzieć; język pracy jest naukowy, ale niehermetyczny; imponuje bogactwo materiału egzemplifikującego – niemal każde zagadnienie zilustrowane jest przykładami; równie imponujące jest bogactwo odniesień do literatury przedmiotu i sądów innych badaczy.

Na podstawie recenzowanej rozprawy można stwierdzić, że mgr Konrad Radomyski wykonał wręcz tytaniczną pracę, najpierw opracowując korpus gazety *Wantok*, a następnie przeprowadzając analizy i ilustrując swoje obserwacje przeogromnym bogactwem przykładów. Pochwały należą się także za zadbanie o to, by każdy przykład z języka tok pisin był przetłumaczony na język angielski.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe uwagi, bardzo serdecznie chciałbym pogratulować Doktorantowi – mgr. Konradowi Radomyskiemu – napisania nietuzinkowej pracy. Słowa gratulacji kieruję także do Promotorki – dr hab. Danuty Stanulewicz-Skrzypiec, prof. UG oraz Promotorki pomocniczej – dr Magdaleny Wawarzyniak-Śliwskiej, pod których opieką zmaterializowały się w formie recenzowanej rozprawy ambitne cele przyświecające obserwacjom mgr. Konrada Radomyskiego na temat peryfraz języka tok pisin.

Na samym końcu chciałbym podzielić się osobistą refleksją o tym, że lektura rozprawy o peryfracie w języku tok pisin autorstwa mgr. Konrada Radomyskiego to dla mnie niezwykle wartościowa, pouczająca i przemiła wycieczka w moją przeszłość naukową, ponieważ to właśnie od badań nad angielskim pidżynem neomelanezyjskim rozpoczęła się w 2005 r. moja

droga językoznawcza, która – pomimo wielu zakrętów, rond i ślepych uliczek – trwa do dziś (choć z zupełnie innym obiektem badań).

Konkluzja

Podsumowując wszystkie pozytywne opinie wyrażone w niniejszej recenzji, z pełnym przekonaniem i radością stwierdzam, że praca doktorska autorstwa mgr. Konrada Radomyskiego jest rozprawą ambitną i wartościową, która została napisana zgodnie z najlepszymi wzorcami anglojęzycznego pisarstwa akademickiego. Stwierdzam więc, że oceniana rozprawa stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego oraz wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną Kandydata w zakresie językoznawstwa oraz demonstrowuje, że Doktorant opanował umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Wnoszę zatem o dopuszczenie mgr. Konrada Radomyskiego do dalszych etapów postępowania doktorskiego prowadzonego przed Radą Dyscypliny Naukowej Językoznawstwo na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Gdańskiego.

dr hab. Marcin Walczyński

